

כעזה"י, כיום כ' לחודש אלול ה' תש"ו

חברים יקרים, אסירי ציון ותקוחה,

ד' יתיר אסוריכם ויקרא דרור לכם!

כך דרכו של עולם שהשכחה מצוי' בו. אחמול עמדו אנשים במרכז ההתענינות והיום עברו עליהם לסדר היום. מאורעות חדשים חפסו את הלבבות ואת המחשבות ואדם אינו זוכר על מי על מי הגה, על מי חשב, אחמול. אעפ"י כ צריך לומר שאין כלל זה נוהג בכל. אחים ורעים ודאי שאין השכחה שולטת בהם. זכרונם רענן והרגשתם ערה, ודבריבשקרו שלשום חיים בלבותיהם במלוא טריוחם. ודומה שגם אם לא הכל יכול לבוא לידי בטוי הכחב או במעשה, הרי בלבות רבים מחבריכם הנכם תקוים ולא-פעם הוגים בכם ובחייכם, בבוקר ובערב וכו' וכו'.

ומבשרי אחזה. שאעפ"י שרבות טרדוהי, בכל זאת אני הוגה בכם רבות ואיני מסיח דעתי מקבוצת החברים אשר מעבר לסורג. האמרו: הרי עוד לא נפגשנו בשום בקור. ואומר לכם: סבורני שבקורי, שבו לא נפגשתי אחכם, נחן לי יוחר מאשר אלילו נפגשתי וסוחוהי ודברהי. דוקא ראיית הידים אשר נפנפו לי מבעד הדלת הנעולה, העמיקה בקרבי את חויה מאסרכם. המבקרים הרגילים הרואים אחכם, הממדברים אחכם, ואשר אחט מחייכים להם או משום שמחה הפגישה או משום רצונכם לחפזה על הרגשתכם האמתית המבקרים האלה יוצאים מכם בהרגשת-שקט - לא נורא כל-ך שהרי חייכו, שהרי צחקו... ואילו אני חזרתי בהרגשת דכאון, בהרגשת אחד מששים - הסלחו לי על שאני מרשה לעצמי לנקוב כמוה כה-גדולה, לשון מליצה בעלמא נקטהי - שבמאסר... והרגשה זו מלוח אוהי ומצמידה אותי אליכם. חברים.